

Kim Kazanır? İmamoğlu mu, İmamoğlucular mı?

Türkiye'nin en büyük iki partisinin en büyük rakipleri arasında kendi içlerinde yaşıyor, hareket ediyor, durdurulamıyor.

Seçimsiz dönemin en önemli seçimi politik aktörlerin, “kendilerini destekliyor” görünen bu küçük rakiplere karşı tutumlarında şekillenecek gibi görünüyor.

Bu rakiplerin ortaklaştığı nokta, desteklediklerini iddia ettikleri politik aktörlere en büyük zararı verecek tıynetle olmaları...

Ekrem İmamoğlu'nun En Büyük Rakibi, “Kendi Erdoğan'ını Arayanlar”

İmamoğlu, muhalefetin psikolojisinin buz gibi soğukta geçirdiği on yıldan sonra, kendi hatalarına rağmen siyasal potansiyelini açığa vurma imkânı yakalamış durumda...

Ağustos 2023'te yayımlanan bir [yazımda](#) Ekrem İmamoğlu'nun siyasal potansiyelini heder eden hususun muhalefetin aceleci psikolojisi olduğunu not etmiştim. “Kendi Erdoğan'ını arayan” muhalefetin aceleci yargılarının hem İmamoğlu'na hem de muhalif kitlelere verdiği zarar siyasal psikolojinin konusu olacak nitelikte...

İmamoğlu'nun, Mart sonunda seçmenin siyasetüstü müdahalesiyle edindiği kredi, Ağustos 2023'te olduğundan çok daha fazla acelecilik psikolojisine ve kraldan çok kralcılara karşı savunmasız...

Siyasetüstü müdahale, arafta siyasete kapılmış bir İmamoğlu profiline rağmen kendisine alan açmışken “siyasi ve ahlaki üstünlük bizde” şeklindeki açıklama bile bu savunmasızlığı teyit eder nitelikte...

İmamoğlu, Mart 2024 öncesine göre daha savunmasız...

Çünkü ortada, sebepleri öyle veya böyle bir başarı var, daha büyük başarıya basamak olabilecek bir kredi var.

Savunmasızlığı iktidar partisi karşısında değil, bu basamağı nihai sonuç olarak gören İmamoğlucu cenah karşısında...

Ulus devlet paradigmasına, “Türk” kavramına dair histerik karşıtlığını hukukun üstün değerleri altına gizleyen, demokrasiyi kendi güçsüzlüğünün söylemsel anahtarı kılmak dışında içselleştirememiş kesimlerdir İmamoğlu'nun siyasal potansiyelini hiç edecek olanlar...

Güç sahibi olduklarında gösterecekleri gaddarlık gözlerinden okunanlardır.

Aynı şekilde Post-Kemalizm safsatasını hâlâ geçer akçe görüp seçim sonrası neden var olduğu belli olmayan bir partinin küçük bir belediyeyi kazandığını manşet atacak denli siyasetten kopmuş olanlardır.

Esasında pençesiz oldukları ya da bir zamanlar AK Parti'nin dibinden ayrılmayan ama pençesiz bırakılınca demokrat olduklarını hatırlayanlardır.

İmamoğlu'nun en büyük zaferi, kendisini destekleyenlere karşı olacak...

İmamoğlu, “hiçbir zaman haksız olmayan” bu kesimlerle mücadelesinde **ya onların büyüüne kapılıp “siyasi ve ahlaki üstünlük bizde” gibi aceleci yorumlarla kendine zarar verecek** ya da karşısında 25 yıllık, pek kimseye nasip olmayacak bir hikâyeye olduğunu görerek bugüne kadar pek çok kez yaptığı zamanlama hatalarını yapmayacak...

Son noktada İmamoğlu'nun şu noktayı görmesi gerekiyor: Birilerinin Erdoğan'ı olmakla büyülenmek, elinde bulduğu büyük krediye rağmen ona kaybettiren asıl unsura dönüşebilir.

AK Parti'yi Kim Küçümsüyor?

31 Mart öncesinde AK Parti'nin sahadaki kadroları, seçmenlerini sandığa götüremeyeceklerinin büyük oranda farkındaydı.

Buna rağmen izlenen ekonomi politikalarında gedik açacak bir hamleye izin verilmedi.

Bunun sebebinin, dillere sakız edilen "halktan kopuk" olma iddiası olduğunu tümüyle katılmak mümkün değil...

Bana kalırsa AK Parti, izlenen politikaların mecburiyetine saygı duydu, 2028 için 2024'e katlanma kararı aldı.

Gerçeklerden kopuk olmadıklarının kanıtı bu durum...

Bütün bunların yanında AK Parti ve Erdoğan'a asıl zarar verenler kendi içindeki dinamikler...

Kolundaki pahalı marka saatli tiplerin "halk biziz" demesi kadar AK Parti'ye zarar verecek şey çok azdır.

AK Parti, kendi ülkesinde parya olmuşların siyasal temsilcisi olarak yola çıktı.

Şimdi, hâl ve hareketleriyle halkı parya gördüklerini gizleyemeyenlerin çeyrek asırlık hikâyelerini zedelemesine izin vermemek Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın elinde...

Bu tarz söylemler Erdoğan'ın kendi şahsında oluşan külte, izlenen uzun vadeli politikalara muhalefetin veremeyeceği zararları veriyor çünkü...

Fragmanlar

- Siyasetin de entelektüel çabanın da bir sonradan görme durumları oluyor. Uluslararası makale yayımlamayı entelektüel çabanın ciddiyetinde pahalı marka saat takmakla karıştıranlar var.
- Ahlaki üstünlük lafını duyunca tüyler diken diken olmalı! Siyaset, ahlaki üstünlüğe eşlik eden bir etkinlik değil, bu ülkede yaşama iradesini güçlendirecek söylem ve pratikler bütünüdür. Özellikle muhalif cenahın ahlaki üstünlüğü bu denli diline pelesenk etmesi rövanşist hıncın fısıltıları gibi geliyor kulağa.
- Türkiye'de hukukun felsefesi, kendilerine sadece iktidar karşıtı olduğu için ahlaki bir üstünlük atfedilenler tarafından, utangaç bir ulus devlet karşıtlığına araç edilebilmekte... Bir insan hakları savunucusuyla biraz konuşursanız mikrofaşistin, pençesiz çılgını görebilirsiniz.

En temel haklar ve bunlara dair duyarlılık, sadece onlara saygı duymayan ya da ikincilleştiren söylemlerle değil, onları savunduğunu iddia edenlerin gizleyemedikleri bir hınc psikolojisiyle de heder ediliyor.

- Politik ve entelektüel sıgık, küçümsemede vuku bulur. Hobbes'u hatırlamak lazım... Diğerlerini küçümsemekten, ızdıraplarından keyif almaktan duyulan coşkuyu korkaklığa bağlar Hobbes... Ben bu korkaklığın zaferinden çok sıkıldım. Cazipleştirilen korkaklığın gürültüsünden bizi korusun Ya Rabbi!

- Eagleton not ediyordu: İnsanlar bir dizi anlamsız döngüye kapılmış görünüyorsa bu sinizme değil, komediye ilham vermelidir.

Dolayısıyla anlamsızlığa kapıldığımızda, hayattan kopuyor değiliz ya da nihilizmin gösterişçi reddiyelerini üstlenmeyiz. Anlamsızlık, belki de sadece, kötü şeylere maruz kalan iyi insan olma gayretimizin kahkahasıdır.

Adem Yılmaz, "Kim Kazanır? İmamoğlu mu, İmamoğlular mı?"

<https://www.fikirtepediya.com/siyaset/kim-kazanir-imamoglu-mu-imamoglular-mi/> (Yayın Tarihi: 22 Nisan 2024).